

Elisabeth Norebäck

Nadia

Traducere din limba suedeză de
Ioana-Andreea Mureșan

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Mihaela Ionescu

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: unsplash.com/@CaiqueSilva; unsplash.com/@MarkusSpiske

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Oana Apostolescu
Sabina Lungu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NOREBÄCK, ELISABETH

Nadia / Elisabeth Norebäck ; trad. din lb. suedeză de
Ioana-Andreea Mureșan. - București : Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1457-3

821.113.6

Titlul original: Nadia
Autor: Elisabeth Norebäck

Copyright © Elisabeth Norebäck, 2020 by Agreement with Grand Agency.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1457-3

Un peisaj straniu care se odihnește în întuneric. Cerul nopții este stins și mut. În depărtare se zărește o lumină slabă care tot crește în intensitate.

O voce necunoscută se apropie din ce în ce mai mult, până când este lângă mine. Îmi spune numele, spune că trebuie să mă trezesc. O aud, dar nu pot răspunde.

Primei voci i se alătură o alta. Două femei vorbesc în șoaptă despre mine de cealaltă parte a orizontului. Noua voce o întreabă pe femeia care a încercat să mă trezească dacă nu-i este frică.

— Tocmai a trecut printr-o operație majoră și este legată de pat. Mă îndoiesc că acum reprezintă un pericol prea mare.

— Știi cine este? Știi ce-a făcut?

— Toată lumea știe cine este și ce a făcut.

— N-aș vrea să fiu singură cu ea.

— Hai, termină. Ar putea să te audă.

Așa vorbește toată lumea despre mine, de parcă aș fi un monstru dintr-o poveste de groază. Povestea vieții mele. Nu știu de câte ori am încercat să înțeleg cum s-a ajuns aici.

Se poate schimba viața pentru totdeauna într-o clipă? Sau este rezultatul unui lung șir de evenimente, al unui amestec de alegeri pe care le facem și pure coincidențe? Poate doar soarta e cea care ne determină viitorul, fericirea sau nefericirea.

Femeia mă întreabă din nou dacă sunt trează. Dar rămân tăcută și liniștită, las întunericul să mă tragă mai adânc înspre el. Nu vreau să mă trezesc. Dacă există o soartă ireversibilă care ne așteaptă pe fiecare dintre noi, e mai bine să mă opresc aici și să nu mai văd lumina zilei niciodată.

Niște mâini mă scutură și vocea care îmi repetă numele a revenit. Se poate să fi trecut o oră sau mai multe. Se prea poate să fi zăbovit la granița dintre viață și moarte timp de mai multe zile până să fiu obligată să mă întorc.

Durerea este îngrozitoare. Lumina de la neonele din tavan mă orbește, și simt aerul din încăperea rece și uscat pe pielea mea, toate sunetele năvălesc peste mine asemenea unor insecte care încearcă să-mi pătrundă în urechi.

Figura amabilă aplecată deasupra mea aparține unei femei de culoare cu părul lung, împletit. Mă lămurește că sunt în spital.

— Ieri ai fost operată. Este o minune că ai scăpat cu viață. Dar starea ta e stabilă acum.

Ceva e în neregulă cu ochii mei, la fel și cu auzul. Buzele femeii se mișcă, însă cuvintele pe care le rostește nu ajung la mine decât mai târziu. Tot ce spune ea rămâne în urmă, de parcă aș percepe ecoul vocii ei. Și are două fețe. Două capete care se contopesc și apoi se desprind. Mă întreb dacă nu cumva am suferit vreo leziune cerebrală.

Femeia mă întreabă dacă mi-e sete și se uită la un punct de lângă mine. Întorc cu greutate capul și văd două pahare de plastic alb pe masa de lângă pat. Se contopesc într-unul singur, se desprind și apoi se îmbină din nou.

Femeia arată către ecusonul cu numele ei și-mi spune că o cheamă Helen. Apoi dispare din câmpul meu vizual și aud apa curgând, după care revine și îmi întinde cana. Dar încheieturile mele sunt legate cu cătușe de cadrul patului, la fel cum este și piciorul meu drept. Îmi duce cana la buze și îmi ridică o idee capul ca să pot bea. Bâigui un *multumesc* și mă cufund înapoi în pernă.

Aparatul de pe cealaltă parte a patului clipește și scoate un bip, transformând o linie luminoasă verde într-o sinusoidală cu suișuri și coborâșuri. Pe piept am electrozi conectați la aparat. Lângă mine se află un suport pentru perfuzii și am branule în ambele brațe. Piciorul stâng îmi este acoperit cu un bandaj mare, un altul este înfășurat în jurul taliei și simt că am și unul în jurul capului, acoperindu-mi ochiul stâng.

Helen se uită la cateterul de la brațul meu, apoi la aparat și scrie ceva într-un caiet. Mă privește și mă întreabă cum mă simt, iar eu îi răspund că nu știu. Îmi cere să-i spun numele și codul numeric personal.

— Știi cine sunt, îi răspund eu cu o voce răgușită. Mi-ai spus deja numele, de mai multe ori. Și probabil e scris și pe banda de plastic de la încheietura mâinii mele.

— Este o procedură standard, spune ea. Nume și cod numeric personal.

Îi spun în șoptă numele meu și cifrele, iar ea îmi zice că m-am descurcat bine.

— Ești la Spitalul Universitar din Örebro. Știi de ce?

Mă uit la ea fără să spun nimic. Ea lasă capul într-o parte și așteaptă un răspuns.

— Îți amintești ceva din ce s-a întâmplat? mă întrebă. Închid ochii.

Lama ascuțită de fier despică aerul și mă lovește în cap. Îmi brăzdează sprânceana stângă, coboară pe obraz și simt cum sângele cald mi se prelinge pe față. Țip și încerc să mă apăr înaintea următoarea lovitură.

— Da, răspund, uitându-mă la Helen. Îmi amintesc.

Și asta mă duce cu gândul la o altă întâmplare. Dar nu vreau să-mi amintesc, nu suport să mă gândesc dacă a simțit aceeași frică de moarte ca mine. Pentru că eu am supraviețuit, în vreme ce el nu mai e printre noi.

— Respiră, îmi spune asistenta, iar eu îi imit respirația până când aerul nu mi se mai oprește în gât.

Se uită cu atenție la mine și văd că e pe cale să mai întrebe ceva, dar se răzgândește. Un polițist intră în încăperea și arată furios cu degetul că ar fi trebuit să fie informat că m-am trezit. Nu înțeleg ce-i răspunde Helen, dar văd cum se uită bărbatul la mine, văd ce gânduri încearcă să ascundă chipul lui inexpressiv. Ar fi fost mai bine dacă nu mi-aș fi revenit niciodată.

Și sunt de acord cu el. Și eu sunt dezamăgită că sunt nevoită să rămân în viață.

— O să mă iei acum la întrebări? cer eu să aflu.

— Sunt aici ca să te supraveghez, răspunde el.

— Puteți face asta de pe coridor, intervine Helen, întorcându-i spatele bărbatului. Tensiunea arterială este în continuare prea joasă, la fel și nivelul fierului. Dacă ar fi să explici cât de rău te simți, pe o scară de la unu la zece, ce-ai spune?

— Șaptezeci și șase, șoptesc eu, încercând să zâmbesc.

Helen îmi zâmbește și ea și spune că-mi va da mai multe analgezice. Umblă la una dintre branule și în curând o senzație profundă de ușurare se răspândește prin tot corpul meu. Insistând că trebuie să mă mai odihnesc o vreme, îl scoate hotărâtă pe polițist afară din încăpere.

Morfina își face rapid efectul. Corpul meu rănit se destinde când durerile îl lasă în pace, și închid ochii pentru a călători înapoi în timp.

Cu șase ani în urmă, eram un alt om. Credeam că viața mea avea să fie cu totul alta. Dar a trecut mult timp de atunci. Asta s-a întâmplat înainte să ajung în cel mai dur penitenciar pentru femei din Suedia, cu mult înainte ca o altă deținută să încerce să mă omoare cu o bară ascuțită de fier. Atunci eram suficient de proastă încât să cred că a fost doar o teribilă neînțelegere când m-a arestat poliția. Atunci încă mai credeam că totul avea să se rezolve.

*

Nu știu de cât timp stau în mașina de poliție așteptând să-mi explice cineva ce s-a întâmplat. Nu mi s-a permis să iau pe mine alte haine și sunt încă goală sub halatul de baie. Simt mâncărimi pe brațe de la sângele uscat, nu l-am spălat pe tot. Dar acum e prea târziu. Mâinile îmi sunt strâns legate cu cătușe la spate.

Încerc să rămân calmă. Mă străduiesc să nu-mi tremure vocea când întreb în mod repetat de ce mă aflu pe bancheta din spate a unei mașini de poliție. Niciun răspuns.

În depărtare, prietenii mei stau adunați în fața casei de vacanță și aruncă câte o privire în direcția mea. Priviri acuzatoare, dar și speriate, care arată că ei, la fel ca mine,

nu înțeleg. Unii plâng și văd cum o polițistă vorbește cu ei și notează ceva într-un blocnotes. Nu aud niciun cuvânt din ceea ce spun.

Mai mulți polițiști sunt la fața locului și două mașini de poliție sunt parcate în curte. Un bărbat impozant stă lângă portiera mașinii, cu picioarele depărtate și cu o mână pe tocul pistolului, gata să-și folosească arma. Lângă casa de oaspeți din capătul grădinii sunt atârinate benzi de delimitare în albastru și alb care flutură în vântul răcoros al dimineții. Încerc să alung gândurile care vor să mă năpădească, dar privirea mea este atrasă încontinuu spre casa de oaspeți și dormitorul din ea.

Polițista pleacă de lângă prietenii mei și se îndreaptă spre mașină ținând în mână geanta mea. I-o întinde colegului ei înainte să deschidă portiera de pe partea mea și eu dau să ies. Ea își pune mâna pe umărul meu și mă oprește.

— Linda Andersson, ești reținută și vei fi escortată la secție.

— Trebuie să-mi spuneți de ce, îi zic. Să-mi explicați ce se întâmplă. De ce-mi faceți asta?

Afișează o mină agasată, se apleacă peste mine, îmi fixează centura de siguranță și spune că vom vorbi despre asta mai târziu.

M-am conformat de fiecare dată; am făcut întocmai cum au spus ei și am fost tot timpul cooperantă. Când au strigat la mine să ies din casa de oaspeți cu mâinile pe cap, am făcut-o. Mi-au ordonat să mă întind pe burtă, pe jos, cu mâinile la ceafă și, fără să protestez, am făcut-o și pe asta. Dar acum e prea mult. Dau cu piciorul și mă arunc într-o încercare disperată de a mă elibera. Urlu după Alex, țip după Mikaela, îi implor să mă ajute.

Dar nici măcar nu răspund. Stau îmbrățișați și se uită la mine de parcă nu mai știu cine sunt. Plângând, îi implor să

spună poliției că nu am făcut nimic rău. Mikaela se întoarce și Alex se uită în altă direcție.

Ușa mașinii se închide și motorul pornește. Înaintăm pe drumul de pietriș și lăsăm în urmă casa de vacanță. Îmi lipesc fața de fereastră și privesc cum prietenii mei dispar. Amantul meu și sora mea.

Singură, sunt luată fără să știu de ce sunt acuzată și, cu toate că sunt trează, trăiesc un coșmar în care toată lumea s-a întors împotriva mea.

Pe măsură ce morfina își face efectul, mă învăluie o ceață întunecată de durere ușor pulsatorie și apoi o to-ropeală pe jumătate inconștientă. Asistenta Helen și un infirmier sunt alături de mine următoarea dată când mă trezesc. Poliția stă la ușă. Electrozii au dispărut de pe piep-tul meu, aparatul de lângă pat este silențios și a încetat să mai emită semnale luminoase. Mă întreb dacă este de bine sau de rău. Helen îmi spune că lucrurile merg spre bine, dar că medicul responsabil va discuta cu mine mai târziu. Infirmierul îmi aduce un sandwich împachetat în folie transparentă și o cutie cu suc de mere.

— Ar fi bine să încerci să mănânci, îmi spune.

Scoate sandwichul din ambalaj și mi-l întinde. Pune paiul în cutia de suc. Dar pâinea are gust de lemn, iar sucul este plin de chimicale. Cer în schimb niște apă rece.

— Ar trebui să încerci să te duci la baie, îmi zice Helen în timp ce mă ajută să beau câteva înghițituri. Crezi că poți?

Polițistul îmi desface cătușele. Am nevoie de puteri aproape supraomenești ca să mă dau jos din pat și să par-curg distanța scurtă până la toaletă, chiar dacă Helen și in-firmierul mă ajută. Simt o durere puternică în tot corpul,

nu pot și nici nu trebuie să mă sprijin pe piciorul stâng. Și polițistul mă supraveghează îndeaproape, urmărind fiecare pas de melc pe care îl fac.

— Nu ai voie să închizi ușa, spune el când ajung în sfârșit la toaletă. Trebuie să te pot vedea, Dumnezeu știe ce poate să-ți dea prin cap să faci!

Helen protestează, dar eu spun că nu are rost. La momentul acesta, m-am obișnuit deja cu felul în care stau lucrurile. Mă las cu greu pe colacul veceului, fac pipi și mă șterg în fața lor, apoi primesc ajutor să mă ridic. Helen mă ține în timp ce mă spăl pe mâini și privesc femeia pe care o văd în oglinda de deasupra lavoarului. O ființă palidă cu un bandaj în jurul capului se uită înapoi la mine cu ochi indiferenți. Pe partea ei stângă, smocuri scurte de păr ies pe lângă bandaj: asta este ce a mai rămas din firele lungi de păr blond pe care le avea cândva. Aproape că nu mă mai recunosc.

— N-au avut de ales, îmi spune Helen, care îmi întâlnește privirea în oglindă. Ca să poată coase rana de la cap.

Femeia străină care am devenit se uită la mine. *Mai bine să te obișnuiești*, pare că-mi spune. *Sunt aici ca să rămân și nu poți face nimic în privința asta.*

Încă dinainte să mă întorc în pat, tot corpul meu este ud de sudoare. Pe ultima porțiune, atârâ ca un sac între Helen și infirmier, sunt aproape nevoiți să mă târâie.

Mai târziu, doctorița intră în cameră. Se prezintă, dar îi uit imediat numele. Ea îmi explică cum lama de fier a provocat răni grave. Mi-a lovit capul și fața, dar daunele de-a lungul părții stângi a corpului sunt cele mai grave. Rana începe chiar sub piept și continuă în jos peste talie de-a lungul coapsei, iar operația a fost complexă. Ea vrea

să mă pregătească, să știu la ce să mă aștept atunci când bandajul va fi în cele din urmă îndepărtat. Din păcate, voi avea cicatrici permanente, atât pe corp, cât și pe față. Îmi spune că am pierdut mult sânge, că aproape că nu am supraviețuit. Am avut noroc că m-au găsit înainte să mor din cauza hemoragiei.

— Vei sta aici o vreme, dar vei fi în curând pe picioarele tale, îmi zice, bătându-mă pe umăr. Îți vei putea trăi viața exact ca înainte.

Exact ca înainte.

E atât de stupid încât nu mă obolesc să răspund.

Câteva zile mai târziu, primesc vizita unui comisar criminalist din Örebro. Se așază pe un taburet lângă pat și mă roagă să-i spun ce s-a întâmplat la penitenciar.

Îi povestesc că ziua a început ca orice altă zi de joi. Gardienii ne-au deschis celulele și am luat micul dejun înainte de a fi duse la muncă la fabrica din Biskopsberg. După pauza de dimineață, supraveghetorul mi-a spus să iau niște cutii de carton din depozit, iar eu și unul dintre gardieni am coborât acolo cu liftul. Am luat căruciorul de lângă peretele de la intrare și apoi am mers mai departe de una singură. Depozitul este la fel de mare ca încăperea de deasupra celei unde lucrăm, iar cutiile de carton pe care urma să le aduc erau pe rafturile din capătul îndepărtat. Când am terminat de încărcat, am auzit pași pe cealaltă parte. Mai era cineva acolo jos, dar, când am întrebat cine este, pașii s-au oprit. Cu voce tare, am întrebat cine se furișează și m-am gândit să strig după gardian, când Anne, o altă deținută, a apărut de după colț. S-a uitat la mine. Am întrebat-o ce făcea acolo, dar nu mi-a răspuns. Se holba doar, furioasă. Gardianul nu era nicăieri de găsit

și, când am încercat să trec pe lângă Anne, mi-am dat seama că ținea în mâini o bară lungă de fier. A ridicat-o și eu n-am apucat să scap înainte să mă lovească în cap. Apoi a ridicat bara ca să lovească din nou. Am strigat la ea, m-am clătinat înspre spate și m-am împiedicat de mânerul căruciorului exact când arma m-a lovit a doua oară. Probabil de aceea am supraviețuit.

— Și care a fost motivul pentru care te-a atacat? întrebă comisarul. De ce era atât de ostilă?

Îi explic că Anne era obsedată de mine și că nu mă lăsa niciodată în pace. Când i-am dat de înțeles că nu vreau să am de-a face cu ea, a început să mă urască.

— Această femeie spune acum că a acționat în legitimitate de apărare, zice comisarul. Că ai amenințat-o și că ai încercat și altă dată să o strângi de gât. Ce spui despre asta?

— Eu sunt cea care zace aici, nu? Îi atrag atenția. Nu ea a fost aproape spintecată în două și va avea cicatrici pe tot corpul.

Comisarul afișează o expresie care îmi arată exact ce gândește și nu ar trebui să fiu mirată. Este mult mai ușor să crezi o femeie care a fost condamnată pentru furt decât una care face închisoare pe viață pentru crimă. Mi s-a mai întâmplat și altă dată să nu fiu crezută și știu că versiunea mea nu valorează mare lucru. Iar când comisarul pleacă, mă năpădesc gândurile că poate am meritat asta.

Este septembrie și au trecut aproape șase ani de când mi-am ucis soțul.

Doar câțiva oameni din personalul spitalului au voie să intre în camera mea. Helen și alți câțiva fac ture pe rând, nonstop, mereu în compania unui polițist în uniformă, dar uneori văd și alți membri ai personalului care aruncă o privire prin geamul ușii. Toată lumea știe deja cine este pacienta de la penitenciarul Biskopsberg. Numele meu apare scris cu siguranță în fiecare ziar din întreaga țară. Datorită mamei, aveam deja un nume cunoscut chiar înainte să fiu condamnată pentru crimă.

Acum zvonurile vor lua din nou avânt. În cantinele de la locurile de muncă, oamenii vor vorbi și vor face speculații. Acasă, în camerele de zi, în fața televizorului, unde reporterii de știri relatează din nou povestea copilului cuminte al unei vedete, care a devenit criminal. Nu se va termina niciodată.

Nu vreau să mă gândesc la asta. Nu vreau să mi se reamintească tot ce s-a pierdut. Aș prefera să zac învăluită într-un nor de morfină și să nu fiu conștientă de priviri, bârfe și șoapte. De încântarea amestecată cu groază față de cât de rău a ajuns Raza soarelui. M-am săturat de

durerea rănilor care mi-au străpuns întreg corpul și care mă strânge prin copcile de pe frunte și obraz și de faptul că nu mă pot mișca pentru că sunt tot timpul încătușată. De parcă aș putea scăpa din această situație. Am întreat polițistul ce crede că aș putea face fără cătușe, dacă îi e teamă că aș putea fi periculoasă. Asta a fost suficient pentru ca infirmierul să dispară rapid din cameră. Ucigașa nebună, condamnată pe viață, inspiră groază doar prin faptul că există.

După aceea, polițistul a pus un lanț între cătușe și gri-lajul patului, iar acum pot măcar să mănânc singură. Dar toată lumea are grijă să nu lase vreun obiect pe masă și verifică tacâmurile când vine să ia înapoi tava cu mâncare.

Doctorița vine să-mi vadă rănilile și, când scoate bandajele, profit de ocazie să arunc și eu o privire. Un cârcel puternic trece ca un fior prin toată coapsa stângă și continuă în sus pe partea laterală a abdomenului. Peste rană sunt copci mari, de parcă ar fi luat un capsator uriaș și m-ar fi capsat. Pielea este umflată grotesc și decolorată.

Îmi este desfăcut bandajul din jurul capului, copcile de pe linia părului și de pe față trebuie îndepărtate. O întreb pe doctoriță cum i se pare că arată și ea dă să răspundă, dar apoi nu mai zice nimic. Îi aruncă lui Helen o privire lungă și ea este cea care îmi aduce o oglindă și mi-o întinde. Îmi examinez rana care începe deasupra liniei părului și continuă în jos prin sprânceana stângă, apoi tot coboară într-un arc în jurul ochiului, spre ureche. Pielea e colorată în nuanțe de roșu închis și albastru. Marginile rănilor sunt una lângă cealaltă, dar sunt încă umflate și urâte. Fața mea este complet desfigurată.

Îmi pipăi ușor ochii cu degetele. O lucrare macabră cu noduri albastre, grosiere. Bombăn că aş putea juca într-un film de groază.

— Partea bună e că nu ți-ai pierdut vederea, îmi spune doctorița.

Helen îmi ia oglinda cu o expresie care exprimă părere de rău. Încerc să-i zâmbesc, dar rânjetul meu o face să privească în jos, spre podea.

După ce desface copcile, doctorița lipește o bandă albă peste cicatrice. Nu mai am nevoie de bandaje. În partea stângă, smocurile de păr tăiate neregulat ies în afară, dar zona de pe cap din jurul benzii este complet cheală.

— Trebuie să mă ajuți, Helen, îi șoptesc după ce pleacă doctorița. Uită-te cum arăt.

— La ce ai nevoie de ajutor? mă întrebă polițistul, de parcă plănuim o încercare de evadare. Nici eu, nici Helen nu-l băgăm în seamă.

— Smocurile astea trebuie să dispară, îi spun eu, trăgând de şuvițele scurte de păr. Nu pot să rămân cu ele așa. Arăt de parcă am fost călcată de o mașină de tuns iarba.

— Asta se poate aranja, spune ea cu o voce voit veselă. Acum încearcă să te odihnești. Arăți ca și cum ai avea nevoie.

După ce pleacă, rămân cu ochii ațintiți în tavan. Helen are dreptate, trebuie să mă odihnesc și să adorm, să uit de toate astea. Dar este imposibil. Gândurile se târăsc prin mine ca niște limacși. Se revarsă asupra mea din toate părțile și nu pot scăpa de ele.

Mă forțez să mă uit direct la neane, gândindu-mă la fața din oglindă. Arăt ca un mort viu. Mă simt ca un mort viu, acest corp nu este al meu. Aparține cuiva care abia mai poate fi numit om, este un cadavru mutilat. Dar

o asemenea ființă nu are sentimente, iar lacrimile care îmi curg pe obraji se datorează luminii puternice care îmi face ochii să usture și să lăcrimeze. De asta încerc să mă conving.

La următoarea tură de gardă, Helen are la ea un aparat de tuns. Mă așez pe un scaun în mijlocul salonului, cu mâinile încătușate în față și cu un prosop peste umeri. Ea mă întreabă cât vreau să taie din păr și eu îi răspund: la zero.

Aparatul de tuns bâzâie irascibil și, cu fiecare buclă de păr care cade, simt că preiau controlul asupra femeii urâte și înfricoșătoare care mi s-a arătat în oglindă. Probabil că și-ar dori să mă vadă pierzându-mă cu firea pe măsură ce-mi este ras părul. Părul meu blond pe care l-am iubit mereu și de care am avut atâta grijă. Nu se așteaptă ca eu să-i demonstrez că nu-mi mai pasă. Că-mi duc crucea fără să vărs mai multe lacrimi din cauza a ceea ce am devenit.

Odată treaba terminată, Helen mă lasă să inspectez rezultatul în oglindă.

— Cum ți se pare? mă întreabă. Sper că nu regreti.

Aș putea spune că regretul nu schimbă nimic, că nu poate anula niciodată nimic, dar aleg să tac.

Helen și-a desfăcut codițele împletite și îi admir bucele negre, strălucitoare, care îi cad peste umeri.

— Și părul meu a fost frumos cândva, îi spun și-i povestesc că s-a uscat atât de tare din cauza șamponului ieftin pe care îl avem în penitenciar.

Helen îmi spune că este important să folosești produsele potrivite pentru păr și, în clipa aceea, suntem două femei obișnuite care iau parte la un moment perfect

obișnuit din viață. Apoi o întreb ce părere are cu adevărat despre noua mea tunsoare.

— Ești foarte frumoasă, Linda, minte ea. A ieșit chiar bine.

Nu contează pentru mine că nu vorbește serios. Știu că arăt acum ca monstrul care toată lumea mă acuză că sunt.

*

— *Linda, uită-te aici!*

— *Aici, Linda! Hai să vedem un zâmbet!*

Părul meu lung stă perfect. Am fost aranjată de stilistul la care apelez pentru ocazii de genul acesta, port o rochie scumpă de designer și sunt gata să iau parte la Gala Grammy împreună cu soțul meu. Mă răsucesc pe covorul roșu și-mi etalez cel mai frumos zâmbet, așa cum a făcut mama toată viața mea. Blițurile camerelor scânteiază și eu tot zâmbesc și zâmbesc. Simon își aranjează sacoul și eu îmi pun brațul în jurul taliei lui ca să pozez pentru încă o fotografie. Mă trage mai aproape de el. Este nominalizat la două premii și nimeni nu este mai mândră decât mine. Strălucim împreună. Radiem de fericire și succes.

— *Kathy vine și ea? strigă un jurnalist.*

— *Unde este? se aude un altul. Este bolnavă, ce s-a întâmplat?*

În secunda următoare, ei strigă din toate părțile și, ca răspuns la întrebările despre mama, eu doar continui să zâmbesc și mai tare. Nu mă trădează nicio expresie a feței. În mijlocul unei rafale de blițuri, pe lângă un zid de zumzete și șoapte, înaintez agale pe covorul roșu mână în mână cu Simon.

După aproape două săptămâni în spital, infirmierul vine însoțit de doi bărbați de la Direcția Penitenciarelor. Transportul care mă va duce înapoi la Biskopsberg a sosit.

Știam că această zi avea să vină mai devreme sau mai târziu și mă mir de neputința pe care o simt. Să nu ai nimic de zis și nici măcar să nu ai ocazia să-i mulțumești lui Helen și să-ți iei rămas-bun, pentru că este liberă tocmai azi. Nu contează pentru cei care decid asupra vieții mele că încă mă simt pe jumătate moartă; oricum, am stat aici neobișnuit de mult timp, aflu. Sunt doar un pachet de transportat înapoi la baraca de depozitare a penitenciarului.

Unul dintre gardieni fixează strâns o curea de reținere în jurul meu, iar eu gem de durere când îmi atinge rana. Îmi prinde încheieturile mâinilor, încuie cătușele și îmi spune să stau calmă.

Doctorița intră și îi întreabă dacă este absolut necesar să port o curea, dar nu primește niciun răspuns de la niciunul dintre bărbați. Apoi se asigură că asistenta medicală aduce un cărucior cu roțile și mă ajută să mă așez în el. Îmi pune o pătură galbenă peste genunchi